

Arrest

nr. 202 146 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2017 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VANBESIEN en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 11 augustus 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 16 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

In 2010 verkrijgt verzoeksters moeder, van Armeense nationaliteit, een verblijfsrecht in België op grond van een ingediende aanvraag op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 november 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Op 12 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 9 augustus 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 24 september 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 26 september 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Er wordt een repatriëring voorzien op 1 oktober 2012. Verzoeker weigert.

Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 26 september 2012 onontvankelijk is.

Op 31 oktober 2012 wordt verzoeker gerepatriëerd.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen.

Op 3 juni 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 3 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 18 juni 2013 wordt een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die verzoeker had ingediend op 21 mei 2013 niet in overweging genomen.

Op 19 juni 2013 wordt verzoeker opnieuw gerepatriëerd.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen, ditmaal vergezeld van zijn echtgenote en kind.

Op 1 september 2015 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente om inlichtingen te vragen voor gezinshereniging: verzoekers moeder heeft inmiddels de Belgische nationaliteit verkregen.

Op 9 juni 2016 komt verzoeker opnieuw de Schengenzone binnen.

Op 17 maart 2017 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 30 maart 2017 wordt ten opzichte van verzoeker (en zijn echtgenote en kind) een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 20 april 2017 wordt het bevel ten opzichte van verzoekers echtgenote en kind ingetrokken en wordt een nieuw bevel genomen dat de twee kinderen vermeldt. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 193 240 van 5 oktober 2017 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 21 april 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 24 juli 2017 dient de echtgenote van verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/04/2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te Stenenmolenstraat, (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, M., G. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn in het verleden werden volgende documenten voorgelegd:

• Geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene:

via Moneytrans dd. 05/06/2015 van 1000 euro; dd. 08/02/2015 van 1300 euro

via Ria dd. 24/12/2014 van 740 euro; dd. 20/11/2014 van 1000 euro; dd. 23/04/2015 van 100 euro;

23/04/2015 van 200 euro; dd. 31/05/2016 van 2000 euro; 07/05/2015 van 150 euro; dd. 10/04/2014 van 1200 euro; dd. 26/10/2014 van 1000 euro; dd. 02/10/2014 van 500 euro en dd. 30/05/2014 van 1000euro.

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te

kunnen voorzien. Er werden geen officiële bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in zijn land van herkomst.

Bovendien blijkt dat de laatste geldovermaking dateert van 05/06/2015 en uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij dd. 09/06/2016 Schengen is binnengekomen, zodat niet kan gesteld worden dat betrokkene tot aan zijn aanvraag gezinshereniging dd. 21/04/2017 geld heeft ontvangen en ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en / of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen / vielen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 3 januari 2018 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 11 januari 2018.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62, §2 lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van artikelen 50 en 52 van het KB van 8/10/1981. Schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Artikel 62 §2 lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"(...)"

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

Verwerende partij stelt dat het niet duidelijk is dat verzoeker in de periode van 5 juni 2015 tot aan zijn terugkeer naar België dd. 9 juni 2016 geld heeft ontvangen van de referentiepersoon (mevrouw M. G. (...)) of van haar ten laste was.

Verwerende partij stelt hieromtrent expliciet dat de laatste geldovermaking dateert van 5 juni 2015, doch vermeldt zelf bij de opsomming van de geldovermakingen dat op 31 mei 2016 verzoeker nog geld ontvangen heeft van zijn moeder, mevrouw M. (...), voor een bedrag van 2000 euro (stuk 2) !

Begrijpe wie begrijpe kan.

Daarnaast is mevrouw M. (...) haar zoon ook gaan opzoeken van 5 januari 2016 tot en met 27 januari 2016 (stukken 3 en 4).

Hierbij heeft zij kleren en cash naar hem toe gebracht en hem ook ter plekke bijgestaan.

Het is aldus duidelijk dat verzoeker steeds afhankelijk geweest is van zijn moeder, mevrouw M. (...), en dit met name ook in de periode van 5 juni 2015 tot zijn terugkeer naar België.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, waarbij zij zelfs expliciet heeft verwezen naar de storting dd. 31 mei 2016, doch heeft deze klaarblijkelijk niet in haar beoordeling betrokken.

Daarnaast zijn er doorheen de duidelijk allerhande stortingen geweest, dewelke concludant voor de goede orde hier herhaalt:

> In het jaar 2014:

- 10 april 2014: 1.200,00 euro

- 30 mei 2014: 1.000,00 euro

- 2 oktober 2014: 500,00 euro

- 26 oktober 2014: 1.000,00 euro

- 20 november 2014: 1.000,00 euro

- 24 december 2014: 740,00 euro

- Totaal: 5.440,00 euro

> In het jaar 2015:

- 8 februari 2015: 1.300,00 euro

- 23 april 2015: 200,00 euro

- 23 april 2015: 100,00 euro

- 7 mei 2015: 150,00 euro

- 5 juni 2015: 1.000,00 euro

- Totaal: 2.750,00 euro

> In het jaar 2016:

- Begin van het jaar tot in Armenië gereisd met 2.000,00 euro cash (en kleren)

- 31 mei 2016: 2.000,00 euro

- Totaal: 4.000,00 euro

Vanaf zijn aankomst in België heeft hij bij zijn moeder gewoond en van haar inkomsten geleefd.

Met deze gegevens is door de verwerende partij geen rekening gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen.

2.

Een ander element dat door de verwerende partij wordt aangehaald, is dat er geen officiële bewijzen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoeker behoeftig was in zijn land van herkomst.

Deze redenering van verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Eerst en vooral kan verwerende partij het verzoeker niet kwalijk nemen dat deze niet de nodige officiële bewijzen hieromtrent kan voorleggen.

De Europese Commissie heeft in een mededeling hieromtrent duidelijk gesteld dat er niet kan verlangd worden dat er steeds officiële bewijzen worden bijgebracht:

"Volgens de rechtspraak¹⁴ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vast gesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (Commissie van de Europese Gemeenschappen, Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer voor de burgers van de Unie en hun familieleden, 2009, p. 5-6)

De Europese Commissie is aldus duidelijk dat het voorleggen van officiële bewijzen geen vereiste kan zijn, daar deze niet tot zeer moeilijk kunnen verkregen worden.

Men kan het bewijs hieromtrent dan ook leveren via alle mogelijke manieren.

Dit is ook expliciet bepaald in de rechtspraak:

"Het ten laste zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. "

(HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05)

Verzoeker had in Armenië geen werk en geen uitkering en het is voor hem dan ook niet mogelijk om aan enige officiële documenten te raken.

Ten tweede vormen de vele en uitvoerige betalingen door mevrouw M. G. (...) aan verzoeker duidelijk een begin van bewijs waaruit dient te worden afgeleid dat verzoeker van haar afhankelijk was, mede gelet op de waarde en hoegrootheid van de gestorte bedragen in Armenië.

Mevrouw M. (...) heeft in 2014 immers een totaalbedrag van 5.440 euro aan verzoeker gestort, in 2015 heeft zij een totaalbedrag van 2.750 euro gestort en in 2016 heeft zij nogmaals een bedrag van 2.000 euro aan verzoeker gestort.

Begin 2016, met name van 5 januari 2016 tot en met 27 januari 2016, is mevrouw M. (...) tot bij verzoeker gereisd waarbij zij hem een cash bedrag van 2.000 euro overhandigde en daarenboven ook kleren voor hem had meegenomen.

Verzoeker had immers ter plaatse niet eens voldoende geld om kleren en dergelijke te kopen en het is dan ook overduidelijk dat verzoeker van de financiële steun van zijn moeder afhankelijk was om in zijn basisbehoeften te kunnen voldoen (stuk 5).

Armenië is immers een land met een hoge inflatie en veel werkloosheid:

"De Armeense dram, die in de omloop is sinds 1993, stijgt dan ook wat sneller dan de economie het kan bijbenen. Het gevolgd daarvan is inflatie. In tien jaar vanaf 1993 is de valuta waarde in miljard dram gestegen van 1.2 miljard dram tot 96.8 miljard dram. De Armeense dram naar euro verhoudt zich ruwweg als 500 dram staat tot 1 euro. "

([https://www.wisselkoers.nl/armeense dram](https://www.wisselkoers.nl/armeense-dram))

"Veel kleine dorpjes in Armenië hebben al jaren te maken met leegloop. Gebrek aan werk, lage lonen en geen betere toekomst in het vooruitzicht

...

De huidige migratie heeft alles te maken met de slechte economische situatie in het land. Volgens onofficiële cijfers telt Armenië ruim dertig procent werkloosheid. De banen die er wel zijn worden vaak slecht betaald. "

"de werkloosheid is met 16 procent nog altijd hoog. Volgens de Wereldbank leeft eenderde van de bevolking onder de armoedegrens. "

(<https://nos.nl/artikel/475829-president-armenie-herkozen.html>)

Als gevolg hiervan zijn er lage lonen in Armenië waarbij ook de levenskost er beduidend laag is, waardoor men met enige duizenden euro er geruime tijd kan overleven:

"Het verschil tussen West- en Oost-Europa is groot. In het westen schommelt het inkomen tussen 1.386 en 3.235 euro per maand. In het oosten van Europa ligt het gemiddelde onder die 1.386 euro.

In Oekraïne, Georgië, Armenië en Macedonië daalt het zelfs onder de 369 euro per maand. "

(<http://www.welingelichtekringen.nl/samenleving/434335/dit-is-het-gemiddelde-maandsalaris-overal-ter-wereld.html>)

"Cost of living in Armenia is 58.61 % lower than in Belgium (aggregate data for all cities, rent is not taken into account). Rent in Armenia is 68.45% lower than in Belgium(average data for all cities). "

(<https://www.numbeo.com/cost-of-living/country-result.jsp?country=Armenia>)

Met deze gegevens is door de verwerende partij geen rekening gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen.

3.

Verwerende partij haalt aan dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat zij niet ten laste valt of viel van de Belgische staat.

Deze argumentering van verwerende partij raakt kant noch wal.

Mocht mevrouw M. (...) immers ten laste vallen van de staat, zou zij niet in staat zijn om de vermelde bedragen te storten aan verzoeker.

Verzoeker brengt ten overvloede nog de recente loonfiches van zijn moeder mevrouw M. (...) bij opdat er hieromtrent geen twijfel kan zijn (stuk 6).

Hieruit blijkt dat verzoekster een gemiddeld netto maandloon ontvangt van 1.468,00 euro en aldus duidelijk niet ten laste van de staat valt.

Met deze gegevens is door de verwerende partij geen rekening gehouden.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen."

3.2.1. Verzoeker voert de schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet, de artikelen 50 en 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 42 van de vreemdelingenwet, de artikelen 50 en 51 van het vreemdelingenbesluit, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° en 40*ter*, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”* waarbij aan de hand van de door verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat verzoeker *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”, “er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en / of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* en *“er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen / vielen van de Belgische staat”*. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad wijst erop dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

3.2.3.1. Verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dat het niet duidelijk is of hij in de periode van 5 juni 2015 tot aan zijn terugkeer naar België op 9 juni 2016 geld heeft ontvangen van de referentiepersoon of ten laste van haar was. Tevens voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enerzijds expliciet stelt dat de laatste geldovermaking dateert van 5 juni 2015 maar dat anderzijds bij de opsomming van de geldovermakingen wel wordt vermeld dat verzoeker op 31 mei 2016 nog 2.000 euro heeft ontvangen van zijn moeder.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het overmaken van geld het volgende uiteengezet:

“Ter staving van het ‘ten laste’ zijn in het verleden werden volgende documenten voorgelegd:

• Geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene:

via Moneytrans dd. 05/06/2015 van 1000 euro; dd. 08/02/2015 van 1300 euro

via Ria dd. 24/12/2014 van 740 euro; dd. 20/11/2014 van 1000 euro; dd. 23/04/2015 van 100 euro;

23/04/2015 van 200 euro; dd. 31/05/2016 van 2000 euro; 07/05/2015 van 150 euro; dd. 10/04/2014 van 1200 euro; dd. 26/10/2014 van 1000 euro; dd. 02/10/2014 van 500 euro en dd. 30/05/2014 van 1000euro.

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt

onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Er werden geen officiële bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in zijn land van herkomst.

Bovendien blijkt dat de laatste geldovermaking dateert van 05/06/2015 en uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij dd. 09/06/2016 Schengen is binnengekomen, zodat niet kan gesteld worden dat betrokkene tot aan zijn aanvraag gezinshereniging dd. 21/04/2017 geld heeft ontvangen en ten laste was van de referentiepersoon.”

Verzoeker wordt bijgetreden waar hij opmerkt dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet “*dat de laatste geldovermaking dateert van 05/06/2015 en uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij dd. 09/06/2016 Schengen is binnengekomen, zodat niet kan gesteld worden dat betrokkene tot aan zijn aanvraag gezinshereniging dd. 21/04/2017 geld heeft ontvangen en ten laste was van de referentiepersoon*” terwijl de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tegelijkertijd erkent dat de referentiepersoon “*dd. 31/05/2016*” een bedrag “*van 2000 euro*” overmaakte aan verzoeker. Het gegeven dat de referentiepersoon op 31 mei 2016 een bedrag van 2.000 euro aan verzoeker zond, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg steunt dit motief niet op een correcte feitenvinding.

Dit volstaat evenwel op zich nog niet voor de vernietiging van de thans bestreden beslissing. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt immers tevens vast dat verzoeker “*niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn*” en dat “*niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen / vielen van de Belgische staat*”.

3.2.3.2. Inzake het motief dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, laat verzoeker gelden dat dit motief kant noch wal raakt, de referentiepersoon zou immers niet in staat zijn dergelijke bedragen over te maken indien zij ten laste viel van de Belgische staat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode december 2016 tot en met maart 2017, met volgende nettobedragen: 94, 20 euro in december 2016; 1.459 euro en 117, 50 euro in januari 2017; 1.501 euro in februari 2017, 1.451 euro in maart 2017. Uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon bij de firma A. Dienstencheques in dienst is getreden op 17 oktober 2011. Deze voorgelegde loonfiches en de eruit blijkende tewerkstelling sinds oktober 2011 worden niet vermeld in de bestreden beslissing, zodat het op zijn minst op een onzorgvuldige feitenvinding steunt om te oordelen dat “*niet blijkt dat de referentiepersoon (...) niet ten laste vallen / vielen van de Belgische staat*”.

3.2.3.3. Inzake het motief dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief vermogen te zijn, voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangeeft dat geen officiële bewijzen werden bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker behoeftig was in zijn land van herkomst. Verzoeker voert evenwel aan dat het hem niet kwalijk kan worden genomen geen officiële bewijzen te hebben voorgelegd en hij citeert hierbij uit een “*Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer voor de burgers van de Unie en hun familieleden*”. Verzoeker laat gelden dat hieruit volgt dat het voorleggen van officiële bewijzen geen vereiste kan zijn omdat deze zeer moeilijk verkregen kunnen worden. Verzoeker voert aan dat het bewijs hierover op alle mogelijke manieren kan worden aangebracht en verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaken Reyes en Jia. Verzoeker voert aan dat hij in Armenië geen werk en geen uitkering had en het voor hem dan ook niet mogelijk is om enig officieel document bij te brengen. Tevens werpt verzoeker op dat de vele en uitvoerige betalingen door de referentiepersoon duidelijk een begin van bewijs vormen en dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker van haar steun afhankelijk was gelet op de waarde van de gestorte bedragen. Daarnaast wijst verzoeker nog op de hoge inflatie en hoge werkloosheid in Armenië en de lagere levenskost in Armenië ten opzichte van België.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te

kunnen voorzien. Er werden geen officiële bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in zijn land van herkomst.”

Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag geen specifieke bewijzen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat het overmaken van geldsommen moet gekaderd worden vanuit zijn behoeftigheid. Volgens verzoeker blijkt zijn behoeftigheid uit het overmaken van de geldsommen gelet op waarde van de gestorte bedragen, zijnde 5.440 euro in 2014, 2.750 euro in 2015 en 2.000 euro in 2016. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat van verzoeker een begin van bewijs wordt verwacht met betrekking tot zijn behoeftigheid. Gezien echter met het gestorte bedrag van 2000 euro in 2016 geen rekening werd gehouden, kan niet worden uitgesloten dat de verwerende partij in dit verband een inschattingfout heeft gemaakt.

Gezien het motief dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij behoeftig was in zijn land van herkomst het enige motief is dat overblijft om de bestreden beslissing te schragen -gelet op de onzorgvuldige feitenvinding wat de twee overige motieven betreft- wordt vastgesteld dat over dit motief geen enkele twijfel mag bestaan. *In casu* is dit wel het geval, omdat dit motief verbonden wordt aan de verzendingen van geld, waarvan hoger is gebleken dat het steunt op een foutieve feitenvinding.

De motieven van de bestreden beslissing steunen niet op een correcte feitenvinding. De schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

3.2.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET